

PICU SOPENA

Postrau nel mediu del monte los años nun pasen per él, la xente va conta-y les sos penes a El Picu Sopena van llorales.

Güei llegó'l sol a l'alborá col so alma partía fechu trices, dixo-y al picu qu'a la so amá a la lluna entavía nunca puo ver porque él daba-y la so lluz al día y ella allumbraba la nueche.

Entos entamó a falar el picu, dixo-yos que “güey la tardi al cayer veníi los dos tras la mio pena qu ellí yo vos esconderé”. Y asina acaba esta historia, en Sopena la lluna y el sol... duermen.

L'arcu iris que xuega llibre n'el cielu, entañendo les ñubes de collores, los murmuyos que paez l.levar el vientu cuenten les pallabres que nun se dicen, les estrelles que pela nuechi falen, les llárimas que de pena se lloren, les coses que se pierden na vida, n'El Picu Sopena toes... duermen.